

Vissihin te ootta kuullu
rumasta ja rikkahasta
krannim poijasta häjystä.
Toimitan ny horvin aijjan
minkämoonen s'on toresta.

Seinästä piru reväästy,
niska paksu kun sialla,
paksu ja tosi likaanen.
Kalijulla harvak karvat,
luppakorvap päättä myären,
naamas noukka kum peruna,
etuviistos läskileuka.

Silimät on sialum peili,
kattooko ne mettää, puuta?
Mahanahka liika suuri,
puo isoo, likillä maata,
kourak kauhiak klopilla.
Leviät on housumpultut,
fletajaakim pualitangos,
jussipaita farkum päällä,
ei oof fiini eikä muaris.
Äijä haisoo tunkiolta,
hyi oloko hor rumaasta!

Rehevä on sillä muato,
luannolta häjynoloonen.
"Mahaa tuarhan, pois erestä,
älä töyti, mullon kello!"

Nuan se paasaa mennen tullen,
poika om Pohojammaalta,
päättä ei alahap paina.

Kelevos om miäs varakas,
or rahaa ja manttaalia.
Kossi on ku herhiläänen.
Pääsöö flikkahan - pimiäs.

Tällä kalevalamittaisella murrerunollaan jurvalaissyntyinen, Ylöjärvellä asustava Pirkko Rönkkö selviytyi runosarjassa mitalisijoille eli kolmanneksi Etelä-Pohjanmaan murreseura Krannit ry:n järjestämässä murrekirjoituskilpailussa lokakuussa -01. Järjestäjinä olivat myös EP:n Nuorisoseura ja sanomalehti Ilkka. Kisaan tuli 115 kirjoittajalta yhteensä 151 työtä. KaRuSen jäsen P. R. sanoo oppineensa runomitan A. Rintalan järjestämällä kurssilla ja hänen Kalevalamitan oppaastaan. Onnittelumme Pirkolle!

Sairastellessaan (loukkaantuminen) P. R. piristyi kuultuaan menestymisestään runokisassa. Seuraavassa runossaan hän "päästää riamum pihalle":

Omakehu haisoo

Ompas mumma friskaantunu,
hyppää ja hoilottaaki:
Tuli musta taiteelija,
em maharun nahkoohini.
Nuan or rinta rottingilla,
meen aiva takakenoski,
mahapaaroo haarikootten.
Täs ijäs runoolijaksi,
oottako henumpaa kuullu!

Pitääs ollak köyhä, nöyrä...
passaaskos se luantohoni...

No, joo, tottahan tokiki!
Oon sen oppinu Hämehes!
Fiiraa laillansak kutaki!